கதிரவன் கண்ணீர்!

இது ஒரு மனிதனின் கதை அல்ல. கடவுளின் கதை கடவுளின் மனைவி கதையுங்கூடத்தான். கடவுளின் கதை என்றால், நாம் காணாத, கேட்டு மட்டும் இருக்கும் புராணமல்ல நிஜமாக நடந்த கதை.

மனிதர்களுக்கு வாழ்வும், தாழ்வும் சகஜம். சுகமும் துக்கமும் பகலும் இரவும்போல மாறி மாறித்தானே வருமென்பார்கள். குப்பை மேடு உயரும், கோபுரம் தாழும், குசேலர் குபேரராவர், குபேரர் குசேலராவர். இது சகஜம் ஆண்டவனின் திருவிளையாடல் என்பர். ஆனால் கடவுள்களின் கதி பற்றிய கதை இது!

* * * *

''காத்தாயி! நாம் நேரே சூரியபகவானிடம் போய் நமது குறையைக் கூறுவோம் வா'' என்றார் சடையப்பர்.

''வா, போகலாம். ஆனால் சூரியபகவானுக்கு நமது குறையைக் கேட்க நேரமேது. ஓயாது ஓடிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமே. சற்று நின்று செய்தி விசாரித்து, ஆறுதல் கூற அவருக்கு அவகாசம் இராதே'' என்றாள் காத்தாயி.

''அதுவும் உண்மைதான். என்றாலும் நமது குறையை யாரிடமாவது கூறிக்கொண்டால்தான் மனம் நிம்மதியாகும்'' என்று சடையப்பர் கூற, 'போய்த்தான் பார்ப்போம், வாரும்.' என்று காத்தாயி சம்மதிக்க இருவரும் கிளம்பினர்.

''ஐய்யோ! அட பாவிகளே! இது என்ன அக்கிரமம் வேண்டாமடா, நிறுத்துங்களடா. என் முகமெல்லாம் இரத்தமடா, முதுகெல்லாம் வீக்கமடா. ஆயிரக்கணக்கான பேர்வழிகளாகக்

கூடிக்கொண்டு இப்படி கற்களால் அடித்து இம்சிக்கிறார்களே. ஆண்டவனே! கேட்கக் கூடாதா! இப்படியும் நடக்க வேண்டுமா'' – என்று சூரிய பகவான் கூறி அழுது கொண்டிருந்தார். கண்களிலே நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. அந்த நீர் கீழே வீழ்ந்த பிறகே, கல்லால் அடித்த ஆயிரக்கணக்கானவர் கற்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு, ரகுபதிராகவ ராஜா ராம் பதீ தபாவன சீதாராம் என்று பாடி, ஆடிக்களித்தனர். தங்கள் குறையை கூறிக்கொள்ள வந்த காத்தாயியும் சடையப்பரும், சூரியபகவான் அழுத கண்களுடன் நிற்பதையும், முகத்திலும், முதுகிலும் உடலிலும், கல்லடிக்காயம் இருப்பதையும் கண்டு திடுக்கிட்டு, தங்கள் விஷயத்தைக் கூறாது. முதலிலே சூரிய பகவானை துக்கம் விசாரிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

சூரிய பகவான், ''சற்றே பொறுங்கள், சனியன்கள் தொலைந்தார்களா என்று பார்த்துவிட்டுப் பிறகு பேசுவோம்'' என்று கூறிவிட்டு, கீழே பார்த்தார். மக்கள் கும்பல் கும்பலாக குதூகலத்துடன் போகக் கண்டு ''தொலைந்தது பீடைகள்'' என்று கூறி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே தன் உடலில் இருந்த தழும்புகளைத் தடவலானார்.

* * * * *

''ப்ரபோ! இதென்ன கோலம் ஏன் இந்த அழுகை! இதென்ன காயங்கள்?'' என்று காத்தாயி கேட்க, சூரிய பகவான் கூறினார்.

''என் விதியை எண்ணித்தான் காத்தாயி, நான் அழுதேன். நான் அழுத பிறகுதானே அந்தப் பாவிகள் என்னை அடிப்பதை நிறுத்தினார்கள். என்ன பலமான அடி! என்ன அடி! போறாத காலம் எனக்கு'' என்று மனம் நொந்து கூறினார்.

''என்னதான் நடந்தது?'' என்று சடையப்பர் கேட்டார்.

''என்ன நடந்ததா? ஏன் கேட்கிறீர்கள் அந்த வேதனையை! மகா புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய காசிக்கு வந்தும் கர்மம் தொலையவில்லையே என்பார்கள். எனக்கோ காசிக்கு வந்ததாலேயே இந்தக் கர்மம் வந்தது. நான் வராமல் எப்படி இருக்க முடியும்? காசி இராமேஸ்வரம், ரங்கூன், சிங்கப்பூர், லண்டன், பாரிஸ், பெர்லின், பாக்தாது, மாஸ்கோ, மிலான், அங்காரா, அஜோர்ஸ், நியூயார்க், ஆட்டவா, நியூஜிலாந்து முதல், எந்த இடத்தைத்தான் நான் போய்க்காணாமல் இருக்கிறேன்?

காடு மேடுகளையும் காண்கிறேன் காதலர்கள் கொஞ்சிடும் வீட்டையும் பார்க்கிறேன். சகாரா பாலைவனத்தில் சஞ்சரிக்கிறேன், மூடுபனி பிரதேசங்களில் நுழைகிறேன். மன்னாதி மன்னர்களும் என் வரவை எதிர்நோக்கி நிற்கக் காண்கிறேன், யாரிடமும் பேதங்கொண்டு இன்னவருக்கு இவ்வளவு என்று இராமல், எதிர்ப்பட்டோரிடம் எள்ளளவும் பாரபட்சமின்றித்தான் நடக்கிறேன். என் கடமையைச் செய்யத் தவறவேயில்லை. முதுகு வளைய மூட்டை சுமந்து செல்லும் வறியவனைக் கண்டு, அவனது காலும் தலையும் காயுமே என்று சிறிது மனதில் ஈவு இரக்கம் தோன்றிய போதிலும் நாம் என்ன செய்வது, அது அவன் விதி, அவன் மீது காய்வது நம் விதி என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு கடமையைச் செய்கிறேன். அன்ன நடை அணங்குகள் என்று ஆயிரமாயிரம் கவிகள் கூறக்கேட்டுத்தான் இருக்கிறேன். என்றாலும், அந்த மாதர்கள், கால் கொப்பளிக்க நடந்து செல்லக் காணும்போது, அவர்களின் கைக்குழந்தைகள், தவிக்கும்போது கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது ஆனாலும் நான் என்ன செய்வது? நான் தயை தாட்சணியம் காட்டுவதற்கில்லை. அச்சம் கொண்டு கடமையைச் செய்யத் தவறியதில்லை. அப்படிப் பட்ட எனக்குத்தான் இந்தக் கதி வந்தது'' என்று கூறி சோகித்த சூரிய பகவானை நோக்கி, காத்தாயி கண்ணீர் உதிர்த்து ''பகவானே! உமக்குமா இந்தக் கதி வந்தது?'' என்று பரிவுடன் விசாரித்தாள்.

''ஆமாம்! காத்தாயி! என் கதை கிடக்கட்டும். நீங்கள் பசியோடு இருப்பீர்களே, ஏதேனும் சாப்பிடலாமே'' என்று சூரிய பகவான் கேட்டார்.

சடையப்பர், சம்பிரதாயத்துக்காக, '';பசி இப்போது இல்லை முதலிலே உமது கதையைக் கூறும்'' என்றார்.

''ஆமாம், உங்களுக்குப் பசி ஏன் இருக்கப் போகிறது. ஆடு, கோழியும், அன்னமும், பாலும், பழமும், பட்சணமும், பக்த கோடிகள் படைக்கிறார்கள். தின்று தெகிட்டிவிட்டு இருக்கும்'' என்றார் சூரிய பகவான். ஆறுநாட்கள் அன்னாகாரமின்றி காத்தாயியும் சடையப்பரும் அலைந்தது அவருக்குத் தெரியாது.

''இந்தக் காசி க்ஷேத்திரத்திலே கங்கையில் மூழ்கி எழுந்து, கைகூப்பி என்னைத் தொழுதோர் கணக்குண்டா? எனது செந்நிற மேனியைப் புகழ்ந்து பூஜித்தவர்கள் கோடானுகோடி பேர். கண்கண்ட தெய்வமே! காசினியின் விளக்கே! காரிருளை

அகற்றும் கருணாமூர்த்தி! என்று கவிதைகள் பாடுவோர் எவ்வளவோ பேர். அப்படிப்பட்ட கங்கைதான் இது!

அவ்விதமாகவெல்லாம் பூஜித்து வந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில்தான் அதே பக்த கோடிகள் என்னை, சபித்து, பைத்தியக்காரனைச் சுற்றிச் சிறுபிள்ளைகள் நின்று கொண்டு கற்கள் கொண்டு அடிப்பது போல அடித்து, இவ்வளவு காயங்களை உண்டாக்கினார்கள். எவ்வளவு கூட்டம் தெரியுமோ! என்ன ஆத்திரத்தோடு அடித்தார்கள் தெரியுமோ, ஆயிரக்கணக் கானவர்கள்; கற்களை வாரி வாரி வீசினார்கள். 'அடபாவி, பாதகா, பழிகாரா' என்று தூற்றினார்கள்'' என்றார் சூரிய பகவான்.

''ஏன்?'' என்றார் சடையப்பர்.

''ஏனோ! ஏன் இப்படிக் காய்ந்து தொலைக்கிறாய் என்று கேட்கிறார்கள். கோபிக்கிறார்கள். அடிக்கிறார்கள்'' என்றார் சூரியன்.

''காய்வதுதானே கதிரவன் கடமை'' என்றாள் காத்தாயி.

''ஆமாம்! கடமையும் அதுதான். விதியும் அதுதான்'' என்றார் சூரியன்.

''மக்கள் பிறகு கோபிப்பானேன்?'' என்றாள் காத்தாயி.

''மக்கள்! கேட்கிறாயே காத்தாயி. அவர்களின் கோபத்துக்குக் காரணம் வேண்டும்! எதற்குத்தான் அவர்கள் காரணம் பார்க்கிறார்கள்'' என்று சடையப்பர் வெறுப்புடன் கூறினார்.

காத்தாயியும், ''ஆமாம்! அதுகளுக்கு, எதுதான் தெரிகிறது'' என்று சோகத்துடன் கூறிவிட்டு. ''இப்படி வெறி பிடித்தவர் கள்போல், உம்மைக் கல்லால் அடித்த பேர்வழிகள் இப்போது ஏன், ஆனந்தமாக ஆடுகிறார்கள்?'' என்று கேட்க. ''அதைத்தான் நான் ஆண்டவனிடம் கேட்கப் போகிறேன். இந்த அக்ரமம் உண்டா என்று கேட்க வேண்டாமா?'' என்று சூரியன் கோபத்துடன் கூறிவிட்டு, ''இரு! இரு! காத்தாயி, அதோ அந்த மக்கள் ஏதோ கூறுகிறார்கள் கேட்போம்'' என்றார். மூவரும் உற்றுக் கேட்டனர்.

''அனாதரட்சகா! ஆபத்பாந்தவா! அடியார்களாகிய எங்கள் குறையைத் தீர்க்க முன்வந்ததற்காகத் தங்களுக்கு ஆயிரங்கோடி வந்தனம் செலுத்துகிறோம். கதிரோன், காய்ந்து காய்ந்து,

ஊரிலுள்ள நீர் நிலையங்கள் காய்ந்து போயின, பயிர் பச்சைகள் தீய்ந்துபோயின. எங்கள் வயிறு எரியத் தொடங்கிற்று. சூரிய பகவானுக்கு நாங்கள் ஒரு குறையும் செய்யவில்லை. கண்ணால் காணும் போதே ''பகவானே!'' என்று கூறி துதிக்கிறோம். பரிசுத்தமான கங்கையில் குளித்தானதும் கைகூப்பி ''கண்கண்ட தெய்வமே'' என்று பூஜிக்கிறோம், பாற்பொங்கல் படைக்கிறோம். சிரித்த முகத்துடன் கிளம்பி, எங்கள் பூஜையை ஏற்றுக் கொண்டானதும், சீற்றத்துடன் எங்களை முறைத்து முறைத்துப் பார்த்துவிட்ட, நாங்கள் படுக்கப் போகுமுன்னம், எங்களை நோக்கி கேலி செய்வது போல் புன்சிரிப்புடன் .மறைகிறாய். பிரதி தினமும் இதே கதிதான். எவ்வளவோ தீட்சணியம், உக்கிரம்! எங்கள் பூஜையைப் பெற்றுக் கொண்டு தரும் பலன் இதுதானா? இப்படி செய்தால் எமக்குக் கோபம் வராதா! மழை இல்லை. மக்களுக்கு உணவுக்கு வழியில்லை. மாடு கன்றுக்கு புல் இல்லை உமது பூஜைக்கு மலர் இல்லை. மனதிலே மகிழ்ச்சியில்லை. எவ்வளவோ வேண்டினோம், துதித்தோம், சூரியனுக்கு மனம் இரங்கவில்லை கடைசியில் பார்த்தோம். அடியாத மாடு, படியாது என்பார்களல்லவா? எடுத்தோம் கற்களை; விடுத்தோம் சரமாரியாக, சக்கை போடு போட்டோம், பிறகுதானே மழை பெய்தது, உமது கருணையே கருணை.

நாங்கள் சூரியனை இம்சித்தோம் என்று உமக்குக் கோபம் வருமோ என்று முதலில் பயந்தோம். இப்போது தெரிந்துவிட்டது. சூரியனை நாங்கள் கல்லால் அடித்ததைத் தாங்கள் தவறாகக் கொள்ளவில்லை என்று, தயாநிதியே! தாங்கள் அனுப்பிய மழைக்காகத் தங்களுக்கு எங்கள் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்; என்று காசி க்ஷேத்திரவாசிகள், விஸ்வநாதர் ஆலயத்திலே வந்தனை வழிபாடு செய்துகொண்டு, ஆண்டவனைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

''கேட்டாயோ காத்தாயி! நான் அழுத கண்ணீர். அவர்களுக்கு மழையாயிற்று. அதற்காக ஆண்டவனுக்குப் பூஜை செய்கிறார்கள். கல்லடி எனக்கு. பூஜை அவருக்கு! கஷ்டம் எனக்கு; சுகம் அவருக்கு! இதுவும் என் விதிதானோ'' என்று சூரிய பகவான் சோகித்துவிட்டு என் விஷயம் இது. உங்களைப்போல் எனக்கும் நிம்மதியான வாழ்வு கிடைத்தால் போதும், இந்த உத்தியோகத்தை ராஜினாமாக்கூட செய்துவிடுவேன்'' என்றார்.

அதுவரை, பொறுத்துக் கொண்டிருந்த காத்தாயியால், அதற்குமேல் தாளமுடியவில்லை. கண்களில் நீர். ''எங்கள்

கதையைக் கேட்டால்தானே தெரியும். அதைக் கூறத்தான் இங்கு வந்தோம். வந்த இடத்திலே இந்தச் செய்தி கேட்டோம்'' என்று விம்மினாள்.

''உங்களுக்கு வந்த கஷ்டமென்ன?'' என்று சூரிய பகவான் உருக்கத்தோடு விசாரிக்க, காத்தாயி தனது கதையைக் கூறினாள்.

''நீங்கள் மறந்து விட்டீர்களோ என்னமோ! நாங்கள் மஞ்சப் பட்டினத்தில் உத்தியோகம் ஏற்று 15 வருடமாகிறதல்லவா! நாங்களாகவா போனோம்? இல்லையே! எவ்வளவு வேண்டினார்கள், கூத்தாடினார்கள், கொண்டாடிக் கும்பிட்டார் கள். அதை நினைத்துக் கொண்டால்தான் நெஞ்சு பகீரென்கிறது. மஞ்சப்பட்டினம், காசிபோல் பூர்வகால பெருமையுள்ள ஊருமல்ல, கல்கத்தா, பம்பாய் போல் நவீன நாகரிகப்பட்டினமும் அல்ல ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலே பரமக்குடி தாலுக்காவிலே, அது ஓர் பட்டிக்காடு. அங்குப்போய் வாசம் செய்ய எங்களுக்கு இஷ்டம் இல்லை. துளிகூடக் கிடையாது. கிராம வாழ்க்கையின் சிறப்புபற்றி. பட்டினத்துப் பிரசங்கிகள் பன்னிப் பன்னிப் பேசியும் எமக்கு மஞ்சப்பட்டினம் போக மனம் வரவில்லை. ஆனால் மஞ்சப்பட்டினத்து மக்கள் எங்களுக்கு அனுப்பிய மனு அவ்வளவு உருக்கமாக இருந்தது.

எங்களை வரவழைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம், மஞ்சப்பட்டின மக்களுக்கு ஏன் வந்ததோ தெரியவில்லை. நாங்கள் இல்லாமல் என்ன குறைவு இருந்தது அந்த ஊரிலே? மக்கள், உழைத்து வந்தார்கள். குடும்பக் காலட்சேபத்தை நடத்திக் கொண்டுதான் வந்தார்கள், எங்கள் மீது ஏன் அவர்களுக்கு ஆசை பிறந்ததோ தெரியவில்லை. சடையப்பர் சொன்னார், யாரோ ஒரு பாரதப் பிரசங்கியாம், அவன் தனது பிழைப்புக்காக பாரதப் பிரசங்கம் செய்து முடித்துவிட்டு, கதை கேட்டு காசு கொடுத்தவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தானாம். காத்தாயி கோயில் கட்டினால், கலியுகத்திலே கைமேற் பலன் கிடைக்குமென்று அவன் பேச்சை நம்பின மக்கள், கோயில் கட்டி, அங்கு என்னையும் சடையப்பரையும் குடிபுக வைத்தால் ஏதேதோ கிடைக்கும், வறண்ட நிலத்திலே திரண்ட கதிர் உள்ள பயிர் வரும், ஆற்றில் கரைபுரள ஓடும், தோட்டத்தில் காய்கறி குவியும், குடும்பத்தில் பிள்ளை குட்டிகளும் தோன்றும், சுபீட்சமாக இருக்கும் என்று ஆசைப்பட்டிருப்பார்கள். அவர்கள் நாக்கில் ஜலம் சொட்டச் சொட்ட அந்தப் புராணீகன் சொல்லியிருப்பான்,

அவனுக்கென்ன, புளுகத் தெரியாதா? அவன் படித்த புராணங்களிலே அந்தச் சரக்குதான் அமோக மாச்சே! அவன் தம்பிக்கு பூஜாரி வேலை வரும், வருடந்தோறும் கோயிலிலே பாரதப் பிரசங்கம் நடத்தலாம் என்பது அவன் எண்ணம். அவன் பேச்சை "ஆமா அண்ணே" என்று ஏற்றுக் கொண்டவனுக்குக் கோயில் கட்டி குளம் வெட்டி, தேர்த் திருவிழா நடத்தினால், அதற்காக வசூல் செய்யும் தர்மப் பணத்திலே தனக்குக் கொஞ்சம் கிடைக்கும் என்ற ஆசை. தேனை வழிக்க யாருக்குத்தான் இஷ்டமிராது? ஊரிலே ஏழை எளியவர்கள், செய்ய வேண்டியதுதான்!' என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள். இல்லையானால் காத்தாயி கண்ணைப் பிடுங்கிக் கொள்வாள் என்று புராணிகள் புளுகி மிரட்டி விட்டான். மேலும் காத்தாயி செலவுக்கு கால் ரூபாய் கொடுத்தால், காலா காலத்துக்கும் நல்லது என்று நம்பினார்கள். அவர்கள் எதைத்தான் நம்பவில்லை. ஊரிலே இருந்த பணக்காரர்கள், 'இந்தப் பயல்கள் இப்படிக் கோயில் கட்டிக் கொண்டிருந்தால் நல்லதுதான்' என்று எண்ணினார்கள். ஏனெனில் கோயில் வேலையைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தால், தமது நிலையைப் பற்றிக் கவனிக்க ஏழைகளுக்கு நேரமிராது. ஆகவே பணக்காரருக்குத் தொல்லை இராது, கோயில் கட்ட கொஞ்சம் பணம் கொடுத்துவிட்டால், "தருமப் பிரபு, கர்ண மகாராசா" என்று பெயர் வரும். மற்ற வகைகளிலே பணம் சம்பாதிக்க மார்க்கம் இருக்கும். ஆகவே அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஒன்றுமில்லை என்றாலும் கோயில் கட்டினால், வேலையாவது கிடைக்காதா என்று எண்ணி, வெகுபேர், கட்டத்தான் வேண்டும் என்றார்கள். கட்டியும் விட்டார்கள்!

* * * *

கட்டிய கோவிலுக்கு, நாங்கள் வந்துசேர எவ்வளவு காரியம் நடந்தது தெரியுமோ. ஊரெங்கும் உற்சாகம், வீடெல்லாம் விளக்கு. வீதிக்கு வீதி தோரணம், மூலைக்கு மூலை பூப்பந்தல், முச்சந்திகளில் கொட்டு முழக்கு, கொண்டையிலே பூ அணிந்த கன்னியர்கள், இடையிலே புது வேட்டியுடன் ஆடவர்கள், உடுக்கை சத்தமும் 'ஓங்காளி' கோஷமும், ஊர் முழுதும் கேட்டது. அபிஷேகம், மந்திர உச்சாடனம் செய்ய, தேர்ந்த பூஜாரிகள், அவர்களுக்குத் துணை செய்ய வேறுபலர், விதவிதமான வாத்தியங்கள், விண் அதிர வெடி வேட்டு! அன்று மஞ்சப் பட்டினம், தேவேந்திரப்பட்டினந்தான்.

எவ்வளவு வைபவத்தோடு நாங்கள் வரவேற்கப்பட்டோம் என்பதை வர்ணிக்க முடியாது. கோயில் அழகும், கோபுரத்தின் அழகும் சொல்ல முடியாது. நான் தங்கியிருந்து தரிசனம் தர நல்ல சிலை. அதிலே சிற்பி தன் சமர்த்தைக் காட்டியிருந்த நேர்த்தியை என்னென்பேன். சடையப்பரின் இருப்பிடமாக இருக்க அமைக்கப்பட்டிருந்த சிலை எட்டடி உயரம்! பட்டாடையும் பவள மாலையும் எனக்கு! சடையப்பருக்கும் விசேஷ அலங்காரம். அதாவது, நாங்கள், மக்களின் பூஜையைக் கண்டு மனம் இளகி, சென்று தங்கியிருந்த அந்தச் சிலைக்கு, மக்கள் அவ்வளவு அலங்காரங்கள் செய்து விளக்கேற்றி, விழுந்து கும்பிட்டு விதவிதமான பண்டங்களைப் படைத்து பால்காவடி மீன்காவடி புஷ்பக்காவடி எடுத்து. பூஜைகள் புரிந்தனர். சுற்றுப்பக்கத்து கிராம மக்கள் வந்து சேவித்தனர். இது 1926–ம் வருடத்திலே.

1927–ல் எங்கள் மீது மஞ்சப்பட்டின மக்களுக்கு பழைய பக்தி இருந்தது. பூஜைகள் வழக்கப்படி நடந்து வந்தன. எங்களை வேண்டிக்கொள்ளத் தவறியதில்லை. எங்களின் வீரப்பிரதாபங்கள் பற்றி, பூஜாரி, வாய் நோகப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். பூஜாரி கூறிவந்த புளுகுகள் எங்கள் காதுக்கு சலிப்பாகத்தான் இருந்தது. "ராத்திரி காத்தாயி, நடுநிசியிலே கனவிலே தோன்றி, கருப்பு ஆடு மூன்று காவு கொடுத்து, கருப்புச் சிலை வைத்துக் கும்பிட்டால் நம்ம ஊர் கரும்புப் பயிர் செழிக்கும் என்று கூறினாள்" என்று ஒரே போடு போடுவான். அந்த மக்கள், "அதுக்கென்ன பூஜாரி அம்பாளுக்கு இல்லாமே வேறு யாருக்குச் செய்யப் போகிறோம், எல்லாம் அவ இட்ட பிச்சை. அவ வாக்கிற கஞ்சி, அவ கொடுக்கிற சொத்து" என்று கூறுவார்கள், ஆட்டுக்கறியும் சோறும், பூஜாரி குடும்பத்துக்குக் கிடைக்கும். அலமேலுக்கு கருப்புப் புடவையும், பூஜாரிக்கு அபின், கஞ்சா, கள்ளும், கிடைக்கும். இதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது?

* * * *

இரண்டாண்டு, மூன்றாண்டு வரையிலும், இப்படி சுகமாகவே இருந்தோம்., 1930 ஆரம்பத்திலே கொஞ்சம், கெட்ட காலம் ஆரம்பித்தது. மஞ்சப் பட்டினத்திலே, நாங்கள் குடி வந்ததும், இது நடக்கும் அது நடக்கும் என்று பூஜாரி புளுகினது நடக்கவில்லை. எது நடந்தாகணுமோ அது நடக்குமா, எங்களை வேண்டிக் கொண்டபடி நடக்குமா, நாங்கள் என்ன பிரம்மாவா? நினைச்சபடி நடக்காது போகவே, கொஞ்சம் வெறுப்புத் தட்டின

மாதிரி ஜனங்கள் நடந்து கொண்டார்கள். அந்த வருடம் விளைச்சல் இல்லை. மழை கிடையாது. அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்வது? நாங்கள் என்ன இந்திர பகவானா? சோர்ந்து போன மக்களுக்கு, பூஜாரி தந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தான். ''காத்தாயிக்கு, ஊர்ப்பொங்கல் வைக்கணும், வைத்தால் மழை, குடங்குடமாகக் கொட்டும்'' என்று சொன்னான். ஊர்ப் பொங்கல் வைத்தார்கள். பூஜாரியின் வீடு கொஞ்சம் பொங்கிற்று. அவன் வயிற்றிலே கள் அதைவிட அதிகமாகப் பொங்கி வழிந்தது. மறுதினம் நல்ல மழை! ''பார்த்தாயா, காத்தாயியின் மகிமையை'' என்று சொல்லி மக்கள் துதித்தார்கள். எங்கள் பாடு கொஞ்சம் நிம்மதியாயிற்று, ஆனால் பாழாப்போன மழை விடவில்லை. அன்றெல்லாம் பெய்தது ஆறு, குளம் ரொம்பிற்று. காடுகழனி முழுதும் வெள்ளம், மறு நாள் பெய்தது. மரங்கள் முறியும் பெருங்காற்று. வீடு வாசல் குளமாயிற்று விடவில்லை மழை,. மழைவந்ததே என்று சந்தோஷித்த மக்கள், ''காய்ந்தா காயுது. பேய்ந்தா பேயுது. இது என்ன காத்தாயி. அப்பா'' என்று சலித்துக் கொண்டார்கள். மழையினால், ஊருக்கு நஷ்டம் எங்களுக்கும் மனக் கஷ்டந்தான்.

* * * *

மறு வருடம், மழை இல்லை. மக்கள் முகத்திலே மலர்ச்சி இல்லை. எங்கள் வாழ்க்கையில் குளிர்ச்சி இல்லை. பூஜாரியை, ஜனங்கள் கேட்கத் தொடங்கி விட்டார்கள் ''என்ன பூஜாரி! காத்தாயிக்குக் கடா வெட்டறதிலே குறைவில்லை. நீயும் உடுக்கை அடிக்க ஓயறதில்லை. ஒண்ணும் காணோமே. ஊர், நாளுக்கு நாள் க்ஷீணிக்குதே அம்மாவுக்கு மனம் இரங்கலியா?'' என்று கேட்பார்கள்.

''அண்ணே! அவசரப்படாதீங்க, இதெல்லாம் அம்மா சோதனை. அடுத்த வருஷம் பாருங்க'' என்று பூஜாரி சமாதானம் கூறுவான். ஆனால் யாருமில்லாத நேரத்திலே, ''காத்தாயிபாடும் நம்மபாடும் திண்டாட்டந்தான்'' என்று மெள்ள முணுமுணுத்துக் கொள்வான்.

அடுத்த ஆண்டிலே பூஜாரி சுபீட்சம் வரும் என்று சொன்னான். ஆனால் வந்தது அதுவல்ல. காலரா! அது ஆரம்பமானதும், கொஞ்சம் பூஜைகள் அதிகரித்தது. ஆனால், பூஜை செய்த வீட்டிலேயே பிணம் பொத்தென விழ ஆரம்பிக்கவே, பூஜை நின்று விட்டது. பூஜாரிக்கு சென்ற இடமெல்லாம் எதிர்ப்பு.

''என்ன குறையைச் செய்தோம்! எங்கள் ஊருக்கு இந்த அவதி இதுவரையில் வந்ததே கிடையாதே'' என்று கேட்கலாயினர். இளநீர் அபிஷேகம் செய்தால், அம்மையின் கோபம் தணியு மென்றான். அரைகுறை மனதுடன் செய்தார்கள். காலரா ஓயவில்லை. ஊரிலிருக்கும் வேப்ப மரங்கள், மொட்டைக் கொம்பு களாயின. பல குடும்பங்களிலே பரிதாபகரமான சாவுகள். ஒரு ஏழைக் குடும்பத்திலே, தாய், தந்தை, கணவன் ஐந்து வயதுப் பெண், அதற்கும் காலராக் கண்டுவிட்டது. அவள், கோயிலை வலம் வந்தாள். எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண்டாள். அபிஷேக நீரைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்தாள். அலைந்தாள், பதை பதைத்தாள். ''காத்தாயி, ஆத்தா, கண்ணைத் திறந்து பாரேன்'' என்று அழுதாள், அவளது குழந்தை இறந்தே விட்டது. அவளுடைய மனம் எவ்வளவு பதறிற்றோ. ''காத்தாயி கோயிலிலே இடி விழ, என் குடும்பம் போச்சேடி. உன்னை அல்லும் பகலும் துதித்தேனே! ஆருமற்ற பாவி ஆனேனே. அருமைக் குழந்தையையும் இழந்தேனே'' என்று கூறிவிட்டு அழுதாள். ''சீச்சீ! காத்தாயியைப் பழிக்காதே'' என்று அவளை மற்றவர்கள் திட்டினார்களே தவிர, மனதிலே, ''ஆமாம்! பாவம்! எவ்வளவோ வேண்டிக் கொண்டாள். காத்தாயிக்கு மனம் இரங்கவில்லையே. அவ்வளவு கல்மனதா? நாம் செய்த பூஜை வீணாகத்தானே போச்சுது'' என்று விசாரப்பட்டார்கள்.

இந்த விசாரம் வளரத் தொடங்கிற்று. எங்களுக்குத் திகில் பிறந்தது. பூஜைகள் குறைந்தன. கோயிலுக்கு, யாரோ சிலர், ஒப்புக்கு வந்தார்கள், போனார்கள். ஆனால் பழைய ஆசை போய்விட்டது. இவ்விதம் சில வருடமாயிற்று. நாங்கள் ஏழைக் குடித்தனம் செய்தோம். எதுவோ நடக்கிற அளவு நடந்தாலும் போதும் என்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டுதான் வந்தோம் பூஜாரியும் இளைத்துத்தான் போனான்.

போன வருடம் எங்களைச் சனி பிடித்துக் கொண்டது. மஞ்சப் பட்டினத்து வாலிபர்கள், மாகாளி புராணம் மகேஸ்வரன் பிறப்பு முதலிய கதைகளைப் படிப்பதை மறந்து விட்டனர். சும்மாவாவது இருந்தார்களா! அந்தப் புராணங்களைக் கேலி செய்யத் தொடங்கினார்கள். ஊரிலிருந்த பெரியவர்கள், அடக்கித் தான் பார்த்தார்கள் முடியவில்லை. காலத்தின் கோலம் என்று கூறிவிட்டனர்.

''தாத்தா! நமக்கு மட்டும் ஏன் ஆயிரக்கணக்கான சாமி, மற்ற நாடுகளிலிலே ஒரே சாமி இருக்கிறதே. அவர்களெல்லாம்

நன்றாக வாழ்கிறார்களே, நாம் இப்படி வதைகிறோமே! காத்தாயி, மாரியாயி, மூக்காயி என்று மூலைக்கு மூலை இருக்கிறது. ஓயாமல், பூஜை செய்கிறோம் ஒரு பலனும் காண வில்லையே கஷ்டம் குறையவில்லையே என்று வாலிபன் ஆரம்பிப்பான்.

கிழவன், ''அவனவன் தலையிலே எழுதினபடிதானேடா நடக்கும்? காத்தாயியைக் கும்பிட்டு, கால்படி அரிசி பொங்கி விட்டா, அன்று அவன் எழுதினது அழிந்தா போகும்'' என்று சாமர்த்தியமாகப் பேசுவார்

''விதிப்படி காரியம் நடக்குமென்றால், நடுவிலே, இந்தக் காத்தாயி, கருப்பன் ஏன் தாத்தா? நடப்பது நடக்கட்டும் என்று நாம் சும்மா இருந்துவிடலாமே, இந்த வீண்செலவு ஏன்?'' என்று வாலிபன் கேட்பான்.

''போடா! பொல்லாத கேள்வி கேட்டுவிட்டே! நம்மைப் படைச்ச ஆண்டவனுக்கு நாம் பூஜை செய்ய வேண்டாமா?'' என்பார் தாத்தா.

''தாராளமா தாத்தா! எரு போட்டால், விளைச்சல் காட்டணுமே. பூஜை செய்தால் பலிக்கணுமே. அறுவடை காணோமே. காத்தாயி கோயில் கட்டி 15 வருஷமாகிறதே பஞ்சம் வருவது நின்றுவிட்டதா, காலரா போச்சா, நம்ம கஷ்டம் நீங்கிவிட்டதா?'' என்று வாலிபன் கேட்பான்.

''ஒன்றுந்தான் போகவில்லை, ஓயாத தொல்லைதான்'' என்று ஒருவர் ஒப்புக்கொள்வார்.

வாலிபன் தன் வாதம் கெலித்தது என்று எண்ணிக் கொண்டு போய்விடுவான். ஆனால் வேறோர் கிழவரைக் கண்டதும், அந்தக் கிழவர், நமது கஷ்டம் ஒரு பெரிதா தலை எழுத்தின்படிதானே நடக்கும்'' என்று பழைய பல்லவிதான் பாடுவார். மற்றக் கிழவர் ''இது என்ன எந்தக் காலத்திலும் நடப்பதுதானே. அப்பேர்க்கொத்த ராமபிரான்'' என்று ஆரம்பிப்பார். இருவரும், ராமர் சீதையை விட்டுப் பிரிந்து தவித்தது, சிவன் பிச்சை எடுத்தது, பிரமனின் தலைபோனது முதலிய கதைகளைப் பேசிக் கொண்டே காலந்தள்ளுவர் இந்தக் கிழவர்கள், பேசும் சக்தி பெற்றிருக்கும் வரையிலே நாம் காலந் தள்ளலாம் என்று ஒருவாறு தைரியப்படுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தோம். ஆனால் இந்த வாலிபப் பிள்ளைகள் விடவில்லை.

ஓயாமல் பேசினர். சுயமரியாதைச் சங்கமாம், தமிழர் கூட்டமாம். குடி அரசுப் பத்திரிகையாம், ஏதேதோ ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். வாலிபர்களின் பிரசாரம் வலுப்பெற்றது. 1940–லும் சுபிட்சம் இல்லை. 1941 பிறந்தும் பயனில்லை. வாலிபர்கள் மூட்டிவிட்ட கோபம் கிழவர்களையும் பிடித்துக் கொண்டது. என்ன சொல்வோம், எங்களைப் பூஜித்தவர்களே தூஷிக்கத் தொடங்கினர்.

''அரைக் காசுக்குப் பிரயோஜனமில்லை'' என்றார் ஒருவர்.

''சுத்த தண்டம்'' என்று ஒருபடி மேலேறினார் வேறொருவர்.

''வீணான செலவு. மெனக்கேடு'' என்றார் இன்னொருவர்.

''காத்தாயியும் மூக்காயியும், இதெல்லாம் அந்தப் பசங்கள் சொல்றதுபோலே கட்டுக்கதையப்பா'' என்றார். நடுத்தர வயதுள்ள ஆசாமியொருவர். ''அந்தக் கோயில் போனால் என்ன இருந்தால் என்ன'' என்றார் வேறொருவர் வெறுப்பாக.

''மதில் சுவர் இடிந்து வருகிறதே தெரியுமா'' என்றார் இன்னுமொருவர்.

''இடியட்டும் இந்தக் காத்தாயி கோயில் கட்டினது முதல் நம்ம ஊரே நாசமாகி வருகிறது'' என்றார் ஒருவர்.

''நல்ல வேளையிலே கோயில் கட்டவில்லை அதனாலே வந்த வினைதான் இவ்வளவும்'' என்று ஒரு கிழவர், கோயிலைக் குறை கூறாது வேளையைக் குறை கூறினார்.

''தாத்தா, நேரம் சரியில்லை என்றால், இன்னும் அந்தக் கோயிலைக் கட்டி அழுவது ஏன்? இடித்துத் தள்ளுவதுதானே'' என்று ஒரு வாலிபன் கேட்டான்.

''இடித்தால்தான் என்ன'' என்றார். பல குரல்கள் கிளம்பின. நான் என்ன சொல்லுவேன், மண்வெட்டியும். கடப்பாரையும் எடுத்துக்கொண்டு, கோயிலுக்கு வந்தனர். எவ்வளவு பக்தியோடு கட்டினார்களோ, அவ்வளவு ஆத்திரத்தோடு இடித்தார்கள். மதில் சரிந்தது, கோபுரம் இடிக்கப்பட்டது. பிரகாரம் பிளக்கப்பட்டது.

ஒரே கூக்குரல். இடி! பிள! அடி! என்ற சத்தம். பெண்களிலே சிலர், ''இடிக்க வேண்டியதான். அவள் முன்னமேயே காத்தாயி கோயிலிலே இடி விழ என்று சாபம் கொடுத்துத்தான் போனாள்; பத்தினியாச்சே அந்தப் பெண்'' என்றனர்.

சிலர் கோயிலை இடித்தால் என்ன கேடு வருமோ என்று பயந்தனர். பூஜாரி, ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டதாகக் கேள்வி.

இடிக்கும் படை, நாங்கள் தங்கியிருந்த மூலஸ்தானத்துக்கே வந்தது. ''சடையப்பரே'' என்று நான் கூறுமுன்னம், ''கிளம்பு'' என்றார் அவர்; இருவரும் சிலையை விட்டுச் சரேலெனக் கிளம்பி, அந்தரத்தில் அவர்களின் கண்களுக்குத் தெரியாமல் நின்றோம்.

கண்ணைப் பாரடா காட்டுக்கோட்டான் போல! மூக்கைப் பாரடா மூணு முழ நீளம்! கையைப் பாரடா கலப்பையைப் போல! மீசையைப் பார், மீசை! இடுப்பிலே போட்டா அடி, பாதியாகப் பிளக்கும்! என்று அந்த மக்கள் எங்களைத் தூற்றிக் கொண்டே சிலைகளை உடைத்தனர். எங்களைக் கண்ணாயிரம் படைத்தவளே! கபால மூர்த்திக்குகந்தவளே! கார்வண்ணன் தங்கையே! மலர்க் கண்ணி, மாகாளி! என்று துதித்த வாய்கள், அன்று அப்படித் தூற்றின. சிலைகள் தூள் தூளாயின!

* * * * *

இனி இங்கிருப்பது ஆபத்து என்று எண்ணி இவ்விதமாக எம்மை வரவழைத்து 15 ஆண்டு எமது பரிபாலனத்தின் கீழிருந்து, பிறகு எங்கள் கோயிலை உடைத்து, அவமானப்படுத்தி, ஊரைவிட்டு நாங்கள் ஓடும்படி செய்த மக்களுக்குத் தக்க தண்டனையைத் தரவேண்டுமென ஆண்டவனிடம் முறையிட எண்ணினோம். முதலில் உம்மிடத்திலே சொல்லலாம் என்று வந்தோம். இங்கே, உமது நிலை இப்படி இருக்கிறது'' என்று காத்தாயி தனது வரலாற்றைக் கூறி முடிக்கச் சூரியன் ''சரி வாருங்கள் ஆண்டவனிடம் சென்று முறையிடுவோம்'' என்று கூறினவுடன்; அந்தரத்தில் இருந்து ஓர் ஒலி கிளம்பிற்று!

* * * * *

''சூரியனே, காத்தாயி சடையப்பா, கேளுங்கள். நீங்களும் உங்களை ஒரு காலத்தில் பூஜித்து இப்போது இம்சித்த மக்களும், இந்த வரலாற்றைக் கேட்டு நீதி வழங்குவார் என்றெண்ணி நீங்கள் வந்த அடுத்துள்ள நானும், எல்லாம் வேறுவேறு என்று எண்ணி வேதனைப்படுகிறீர்கள், வேறல்ல! எல்லாம் நானே! சோகிக்கும் சூரியனும் நானே, அவனைக் கல்லால் அடித்த காசிவாழ் பக்தர்களும் நானே, கோயில் கட்டிய மஞ்சப்பட்டின மக்களும் நானே, கோயிலை இடித்தவர்களும் நானே, காத்தாயி நானே, சடையப்பனும் நானே, உமக்கு யாராலோ தொல்லை நேர்ந்ததாக முறையிடுகிறீர்களே பேதைகாள்! நான் வேறு நீங்கள் வேறல்ல! எல்லாம் நானே! அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்பதை மறந்தீரோ!'' என்று ஒலி கேட்டது!

* * * * *

சூரியன் காயச் சென்றான். காத்தாயியும் சடையப்பரும். கூப்பிட்டால் போவோம் என்று உடுக்கை சத்தம் எங்குக் கிளம்புகிறதென்று எதிர்பார்த்து இருந்தனர். காசிவாசிகள் கங்கையில் மூழ்கி எழுந்து கதிரவனை வணங்கினர். ஆண்டவன் தயையால் நம்மைப் பிடித்த சனி இனித் தீர்ந்தது என்று மஞ்சபட்டின வாசிகள் தொழுதனர். மற்றோர் கோயில் கட்டு விக்க என்ன தந்திரம் செய்யலாம் என்று மதவாதி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

* * * * *

"இது என்ன கதையப்பா! இப்படியும் ஒரு சம்பவமா? சுத்த – அபத்தம்" என்று கேட்பீர்கள். "காத்தாயி சூரியனைப் பார்ப்பதாவது! கல்லடிபட்ட சூரியன் கதறுவதாவது! கோயில் இடிவதாவது! இது யாரிடம் அளக்கிறாய்" என்று கேட்பீர்கள்.

காத்தாயி பேசினதோ, சூரியன் அழுததோ கிடக்கட்டும். சூரியனை கல்லாலடித்து மழைபெய்ய வைத்த சூரர்கள் காசியிலே இன்றும் இருக்கிறார்கள்.

இது 'தினமணியில்' வந்த செய்தி.

'கதிரவனுக்குக் கல்லடி!
காசி வாசிகள் கை வரிசை!'

காசி, ஜூன், 28,1947

மழை பெய்யாததால், வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மனங்கொதிப்படைந்தார்கள். ஆதலால் சென்ற சில தினங்களாக அவர்கள் சூரியன் மீது கற்களை வீசிக் கொண்டிருந்தனர்.

இன்று அந்த மக்களின் மனம் மகிழ்ச்சியடையும்படி நீலவானத்தில் கருமேகங்கள் சூழ்ந்தன. காலையில் அரைமணி நேரமும் மாலையில் அரை மணி நேரமும் மழை பெய்தது. அதனால் இப்பொழுது காசி நகரம் வெப்பம் தணிந்து குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது.

காத்தாயி கோயிலை இடித்த செய்தி இதோ "சுதேச மித்திர" னில் இருக்கிறது:–

'வைகைக் கரையில் விக்கிரகங்கள்
மஞ்சப் பட்டினத்தில் சம்பவம்'

ராமநாதபுரம், ஜூன், 18,1947

பரமக்குடி தாலுகா மஞ்சப்பட்டினத்தில் அக்கிராமவாசிகள் சென்ற பிரமோதூத வருஷம் வைகாசி மாதம் சுமார் 2500 ரூபாய் செலவில் ஸ்ரீ சடையப்ப ஸ்வாமி ஆலயத்துக்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்தனர். மேற்படி கிராமவாசிகள் அவ்வருட முதல் க்ஷீணமடைந்து வருவதாகக் கருதினர். எனவே ஆலயத்தின்மீது வெறுப்புற்றுச் சென்ற ஞாயிறன்று அவர்கள் அந்தக் கோவிலைப் பின்னப்படுத்தி அதிலிருந்த மூலவர் 8 அடி உயரமுள்ள ஸ்ரீ சடையப்ப ஸ்வாமியின் மூல விக்ரகம் ஒன்றையும் சுமார் 5 அடி உயரமுள்ள ஸ்ரீகாத்தாயி அம்மன் விக்கிரகம் இன்னும் பல விக்கிரகங்களையும் அப்புறப்படுத்தி வைகை நதிக் கரையோரமாக வைத்துவிட்டனர், இப்பொழுது அவ்வாலயத்தில் பூஜை கிடையாது.

இது விஷயமாக கிராமத்தில் விசாரித்தால், அவர்கள் அனைவரும் ஏகோபித்தே இக்காரியத்தைச் செய்தனர் என்று கூறப்படுகிறது.

இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள். இவ்வளவு பிரகஸ் பதிகள் இருக்கும் நாட்டிலே, காத்தாயி பேசுவதாகக் கூறியது தானா அதிசயம்!

என்றைய தினம் இந்தப் பேதைமை ஒழியும்? எப்போது இத்தகைய ஆபாசமான கருத்துக்கள் நமது மக்கள் மனதை விட்டு அகலும்?

மௌனந்தான் பதிலா? வேறு பதில் கூறும் தீரர்கள் இல்லையா? இந்தக் கோர நிலைமையை மாற்றி அறிவு விளங்க, ஆராய்ச்சி ஓங்க மக்கள் பகுத்தறிவாளர்களாகச் செய்ய வீரர்கள் இல்லையா?

9-11-1947

❄ ❄ ❄ ❄ ❄